Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 471 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat Z. FARID**
Jan Van Rijswijcklaan 279-281/25
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. FARID.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, heeft volgens zijn verklaringen zijn land van herkomst in 2013 verlaten en verbleef vervolgens gedurende meerdere jaren illegaal in zowel Spanje, Frankrijk als België. Verzoeker verklaart dat hij in België een meisje leerde kennen met wie hij ging samenwonen in Duitsland, maar dat zij op gegeven moment de politie belde en hij werd opgepakt. Omdat hij niet naar de gevangenis wilde zou hij toen in Duitsland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Zonder de uitkomst van de procedure af te wachten zou hij opnieuw naar België gekomen zijn.

In de loop van 2025 en 2026 komt verzoeker verschillende keren in aanraking met de Belgische politie vanwege illegaal verblijf. Op 13 november 2025 ontvangt hij van de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten, waar hij evenwel geen gevolg aan geeft. Op 15 mei 2026 ontvangt hij een tweede bevel om het grondgebied te verlaten, met een inreisverbod van twee jaar, en wordt hij overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Nadat een eerste poging tot repatriëring mislukt, dient verzoeker

op 10 juli 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Een op 15 juli 2026 geplande repatriëring wordt vervolgens geannuleerd.

Op 17 augustus 2026 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager ter kennis wordt gebracht van verzoeker, en die luidt als volgt:

"*[…]*
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Marokkaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Casablanca. U bent soennitisch moslim en Berbers qua origine. U liep school tot en met de 6de graad lager en hielp mee in het timmeratelier van uw vader. Uw gezin leefde in armoede. Omdat u voor zichzelf een beter leven zocht, weg van de Marokkaanse maatschappij, besloot u te vertrekken. U was toen nog minderjarig.

Na talloze pogingen slaagde u er in 2013 in om met een goederenschip mee te varen naar Spanje. U bleef vervolgens voor langere tijd illegaal in zowel Spanje, Frankrijk als België. In België verbleef u ongeveer 7 jaar. U deed zwartwerk en logeerde bij vrienden of huurde zelf een woning. U leerde hier een meisje kennen met wie u een relatie begon. Toen zij u aanbood om te gaan samenwonen in Duitsland, ging u hierop in. Jullie reisden vervolgens naar daar. In Duitsland zat u gedurende een maand in de gevangenis vanwege een gevecht. U was echter onschuldig.

In november 2023 werd u opgebeld door uw tante aan moeders zijde, met de boodschap dat uw ouderlijk huis in Casablanca was ingestort en uw ouders hierbij om het leven kwamen. Ze gaf u hiervan de schuld, omdat u niet bij hen was om hen te helpen, en ze bedreigde u met de dood als u zou terugkeren naar Marokko. Ook uw neven (de zonen van uw tante) uitten doodsbedreigingen.

Later deed u uw vriendin een huwelijksaanzoek. Dit mondde echter uit in een ruzie, waarna uw vriendin de Duitse politie belde en u werd opgepakt. Op hun aanraden diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Dit was op 19 december 2023. Zonder de uitkomst van de procedure af te wachten, reisde u (terug) naar België. U was van plan om ook hier een beschermingsverzoek in te dienen, maar op de dag dat u dat wilde doen werd u door iemand geduwd en raakte u gewond aan uw wenkbrauw en uw tanden. Hierdoor kon u zich niet tot de asieldiensten wenden.

In de loop van 2025 en 2026 kwam u verschillende keren in aanraking met de Belgische politie vanwege illegaal verblijf. Op 13 november 2025 ontving u van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 mei 2026 vaardigde de DVZ een tweede bevel om het grondgebied te verlaten tegen u uit, met een inreisverbod van 2 jaar. U werd diezelfde dag overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas. Een geplande repatriëring naar Marokko op 9 juni 2026 mislukte. Een tweede repatriëring, die gepland was op 15 juli 2026, kon evenmin doorgaan daar u op 10 juli 2026 een verzoek om internationale bescherming in België indiende.

In het geval van een terugkeer naar Marokko vreest u te worden gedood door uw voornoemde tante en neven. Ook uw andere familieleden en buurtbewoners staan u naar het leven, omdat u uw ouders aan hun lot heeft overgelaten.

U dient geen documenten in ter staving van uw verklaringen.

B. Motivering

Het feit dat u afkomstig bent van een land waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, naast het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een beslissing tot verwijdering, te vertragen, te verhinderen of te voorkomen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Toen er bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gepeild werd naar uw gezondheidstoestand, verklaarde u dat u lijdt aan slapeloosheid vanwege uw situatie en de omstandigheden in het gesloten centrum. Voor u in het centrum terecht kwam had u had u hier geen last van (CGVS p.3-4). Het CGVS betwist op zich niet dat u slaapproblemen heeft, doch kan niet besluiten dat u hierdoor nood heeft aan bijzondere steunmaatregelen. Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u desondanks in staat was om te vertellen over uw problemen in Marokko en om hierover gerichte vragen te beantwoorden. U had geen moeite om de inhoud van deze vragen te begrijpen. Toen u op één gegeven moment aangaf dat u voelde dat uw hersenen 'geblokkeerd' zaten omdat u aan uw ouders dacht, werd voor u een pauze ingelast. Kort daarna wenste u het onderhoud verder te zetten en was u opnieuw bij machte om verdere verklaringen af te leggen (CGVS p.10-11).

Voor het overige dient u geen medische of psychologische attesten in waaruit zou moeten blijken dat u niet in staat zou zijn om te worden geïnterviewd in het kader van uw asielprocedure of dat uw verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn vanwege slaap- of andere problemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw relaas vertoont vooreerst een groot gebrek aan logica. Zo houdt het al weinig steek dat uw tante u in november 2023, toen u in Duitsland was, de eerste en enige keer contacteerde over de situatie van uw ouders. Volgens uw laatste verklaring waren uw ouders immers al sinds 2020 gestorven (CGVS p.15; zie ook infra). Er kan dan ook niet worden ingezien dat deze tante, dan wel een ander familielid, u niet eerder hiervan ingelicht. Dat u gedurende jaren niet op de hoogte was, is niet geloofwaardig. U beschreef immers dat u sinds uw vertrek uit Marokko dagelijks in contact stond met uw moeder (voor haar dood) (CGVS p.13-14), waardoor mag worden verondersteld dat ook uw andere familieleden uw contactgegevens hadden. Dat uw tante pas in 2023 aan uw nummer was geraakt, door toedoen van uw beste vriend uit dezelfde buurt die vanuit Duitsland was teruggereisd naar Marokko (CGVS p.7), is niet aannemelijk. Opvallend is ook dat u aangeeft dat ook deze vriend, net zoals uw familie, u wilde vermoorden toen hij het slechte nieuws over uw ouders vernam (CGVS p.7). Als hij ook uit uw buurt afkomstig was, mag echter worden verwacht dat u al veel eerder, kort na de feiten, via hem (en zijn lokale familieleden of kennissen) had vernomen dat uw ouders overleden waren. Los daarvan had u ook zelf van hieruit contact kunnen opnemen met familie of kennissen uit de buurt, al dan niet via-via. Zeker als u uw moeder plotseling niet meer hoorde terwijl er eerder dagelijks contact tussen jullie was. Ook had u op dat moment nog geen weet van de zogezegde houding en bedreigingen van uw familieleden. Uw uitleg hierbij, namelijk dat u geen bekenden uit de buurt kon contacteren omdat u alleen over uw moeders nummer beschikte en u 'niet kon spreken met mensen' (CGVS p.15-16), is vaag en kan niet overtuigen.

Ook het motief achter de bedreigingen van uw tante en familieleden is bedenkelijk. U stelt dat zij het u verweten dat u uw ouders had achtergelaten in Marokko (zie verklaring DVZ, vraag 18) en u daarom verantwoordelijk achtten voor hun overlijden (CGVS p.15). Echter bevond u zich ten tijde van de feiten in Europa en was u dus niet persoonlijk betrokken. Bovendien beschreef u dat u van hieruit dikwijls geld naar uw ouders opstuurde zodat zij in Marokko konden voorzien in hun levensonderhoud (CGVS p.13-14). Aldus liet u hen niet aan hun lot over maar hielp u hen juist. Gevraagd of uw moeder tijdens jullie dagelijkse telefoongesprekken ooit sprak over uw andere familieleden, antwoordde u vreemd genoeg van niet (CGVS p.13-14). Als uw familie het er dermate moeilijk mee had dat u vertrokken was, kan nochtans worden verwacht dat uw moeder hier wel iets van had gezegd.

Verder wordt vastgesteld dat uw verklaringen over de dood van uw ouders tegenstrijdig zijn. Zo beweerde u tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw ouders niet in 2020 maar in 2023 zijn omgekomen in hun huis (verklaring DVZ, vraag 13). In het begin van uw persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat dit één of twee jaar na uw vertrek plaatsvond (CGVS p.6), wat zou overeenkomen met 2014 of 2015. Ook verklaarde u aanvankelijk dat uw ouderlijk huis gesloopt oftewel kapot gemaakt werd (CGVS p.6), hetgeen wijst op het toedoen van andere personen, terwijl u op een later moment aangaf dat het

gebouw door ouderdom en weersomstandigheden uit zichzelf was ingestort (CGVS p.15). Dergelijke wisselende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Het valt overigens op dat u geen andere personen uit de wijk kunt opnoemen die bij deze ramp omkwamen, hoewel het er volgens u 'zo veel' waren (CGVS p.16). Gevraagd of de lichamen van uw ouders werden aangetroffen door de autoriteiten, antwoordde u van niet. Uw tante had dat zo gezegd (CGVS p.16). Echter mag worden verwacht dat u, in geval van dergelijk nieuws, zelf zou proberen om meer te weten te komen bijvoorbeeld door te informeren bij andere wijkbewoners of de lokale overheid. Dit heeft u naar eigen zeggen ook niet gedaan (CGVS p.16). Gevraagd naar geschreven bewijs over de dood van uw ouders, zoals een overlijdensakte of documenten van de gemeente, ketste u onmiddellijk de vraag af (CGVS p.16-17) en diende u uiteindelijk geen enkel stuk in. Uw verklaringen zijn met andere woorden niet alleen inconsistent en vaag, maar ook niet onderbouwd.

Het CGVS merkt in dezer ook op dat u in de loop van uw asielprocedure verschillende namen opgaf voor uw ouders. Voor de DVZ verklaarde u dat uw vader [H.] heette en uw moeder [H.] (verklaring DVZ, vraag 13). Op uw persoonlijk onderhoud zei u echter aanvankelijk dat uw vader [M.Z.] heette en uw moeder [K.H.] (CGVS p.14). Onmiddellijk daarna zei u dan weer dat uw vader [A.A.] heette (CGVS p.15). U op een ander moment gevraagd naar de naam van de tante die u bedreigde, meende u dat zij ook [K.] heette (CGVS p.7). Dit raakt echter kant noch wal, daar het hier zou gaan om uw maternale tante. Logischerwijze zal zij niet dezelfde naam dragen als haar zus / uw moeder. Dat u over al deze elementaire zaken niet consistent bent, wijst opnieuw op het bedrieglijke karakter van uw relaas. Het argument dat u de tolk bij DVZ niet goed begreep (CGVS p.15), gaat hier niet op. Het feit dat er in uw antwoord wel degelijk namen genoteerd werden en de naam van uw moeder wél dezelfde was als degene die u later verklaarde, toont aan dat u de vraag van de DVZ-ambtenaar wel degelijk had verstaan. Dat u bij de betreffende vraag sprak over de instorting van het huis, wijst er eveneens op dat u begreep dat er op uw ouders werd gealludeerd (verklaring DVZ, vraag 13).

Voorts moet worden gewezen op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming in België. Zoals eerder opgemerkt werd u beweerdelijk in november 2023, toen u in Duitsland was, bedreigd door uw tante. Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u op 19 december 2023 in dit land een verzoek indiende, hetgeen op 23 april 2024 werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. U ontving er ook een bevel om het grondgebied te verlaten (zie 'Eurodac Search Result' en info van de Bundespolizei in DVZ-briefwisseling). In 2025 reisde u door naar België; op 13 november 2025 kwam u voor het eerst in aanraking met de Belgische politie (verklaring DVZ, vraag 33; zie ook processen-verbaal in adm. dossier). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u pas op 10 juli 2026, na overbrenging naar het gesloten centrum én twee pogingen tot repatriëring naar Marokko (zie ook documentatie in adm. dossier), voor het eerst een beschermingsverzoek in België indiende. Gelet op uw eerdere parcours in Duitsland was u reeds bekend met de asielprocedure; ook verklaarde u zelf dat veel mensen met wie u sprak u al lang hadden aangeraden om ook hier een verzoek in te dienen (CGVS p.13). De uitleg dat u dit niet eerder kon doen omdat iemand u op die dag had omver geduwd waardoor u verwond was aan uw wenkbrauw en tanden, biedt geen verschoning en lijkt trouwens erg bij de haren getrokken (CGVS p.12, p.13). Het gaat hier immers niet om een korte periode, maar om ettelijke maanden waarbij u, na uw vertrek uit Duitsland, illegaal op het Belgische grondgebied bleef. U verklaarde bovendien op een ander ogenblik dat u vooraleer u terechtkwam in het gesloten centrum een goed leven leidde in België en elke dag werkte (CGVS p.17-18). De impact van de voornoemde schermutseling, indien waargebeurd, moet bijgevolg kleiner geweest zijn dan u voorhoudt. In geval van een werkelijke vrees bij terugkeer naar Marokko had u ongetwijfeld veel eerder een beschermingsverzoek ingediend.

Als laatste kan nog worden aangestipt dat u in totaal vijf keer werd onderschept door de politie in België tussen november 2025 en mei 2026, en u hierbij werd ondervraagd door een beambte. Er werd telkens gepeild naar de reden waarom u naar België was gereisd en waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. De eerste vier keer weigerde u antwoord te geven (zie processen-verbaal in adm. dossier). De laatste keer vermeldde u louter dat u in België was voor een beter leven. Gevraagd of er redenen waren die een terugkeer naar Marokko zouden verhinderen, antwoordde u 'nee' (zie 'formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling in adm. dossier). Dat u geen van deze gelegenheden aangreep om de vrees tegen uw familieleden kenbaar te maken, toont opnieuw aan dat hier in werkelijkheid geen sprake van is.

Gelet op al het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de dood van uw ouders op de manier zoals u het beschreef, en evenmin aan uw problemen met uw andere familieleden (en bij uitbreiding uw buurtbewoners; CGVS p.17). Er kan hierdoor evenmin worden aangenomen dat u niemand meer zou hebben in Marokko (CGVS p.14).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden verleend. Er zijn er evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming te verlenen. U brengt namelijk geen

elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van Artikel 15 c) van Verordening (EU) 2024/1347.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4, 5, 6, 7 en 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347/EU), van de artikelen 12 en 39 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure inzake internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker schetst vooreerst het juridisch kader waarbinnen de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming dient plaats te vinden en verwijst daarbij naar de artikelen 4, 5, 6 en 7 van de Verordening (EU) 2024/1347, artikel 12, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348 en het arrest *Ebilum* van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 juni 2026 (C-440/25).

Verzoeker vervolgt met een toepassing van voormeld kader op zijn concrete geval. Hij stelt dat de bestreden beslissing "*aanzienlijk gewicht*" hecht aan het gegeven dat hij Marokko in 2013 om economische en persoonlijke redenen verliet en toen geen vervolgingsproblemen kende, maar dat dit geen afdoende antwoord vormt op de thans aangevoerde vrees, aangezien de bedreigingen pas in november 2023, dus jaren na zijn vertrek, zijn ontstaan. Hij wijst erop dat artikel 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 verplicht tot een beoordeling van dergelijke later ontstane of 'sur-place' beschermingsnoden. Hij erkent verder dat het tijdstip waarop hij in België internationale bescherming vroeg en het feit dat hij bij eerdere politiecontacten geen vrees vermeldde in de algemene geloofwaardigheidsbeoordeling mogen worden betrokken, maar benadrukt dat zij niet in de plaats kunnen treden van een prospectieve risicobeoordeling. Dat hij tijdens zijn verblijf in Europa nadien geen nieuwe rechtstreekse bedreiging ontving, volstaat niet om te besluiten dat een dreiging bij terugkeer niet langer kan bestaan, aldus verzoeker. Wat het motief van de bedreigingen van zijn familieleden betreft, is verzoeker van oordeel dat de objectieve redelijkheid van de beschuldiging door de familie verward wordt met de vraag of die familieleden hem feitelijk verantwoordelijk houden. Hij wijst erop dat een actor van vervolging of ernstige schade zijn verwijt niet rationeel of juridisch terecht hoeft te formuleren en dat beslissend is of het verwijt en de daaruit voortvloeiende dreiging geloofwaardig en actueel zijn. Wat betreft de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de dood van zijn ouders en hun namen, is van oordeel dat rekening moest worden gehouden met zijn persoonlijke context, waarbij hij toelicht dat hij Marokko als minderjarige verliet, slechts beperkt onderwijs genoot, al vele jaren buiten zijn land van herkomst verblijft en tijdens het persoonlijk onderhoud ernstige slapeloosheid meldde alsook cognitieve blokkering wanneer over zijn ouders werd gesproken. Hij hekelt dat de verwerende partij die omstandigheden erkent in het luik over de bijzondere procedurele noden, maar hun mogelijke invloed vervolgens nauwelijks betrekt in de inhoudelijke waardering van voormelde inconsistenties. Verder acht verzoeker de veronderstelling dat zijn maternale tante logischerwijze niet dezelfde voornaam kan dragen als zijn moeder, "*zonder nadere verificatie niet voldoende om een relaas als bedrieglijk te kwalificeren*", te meer nu het dossier verschillende Arabische namen en transcripties bevat en hij zelf een probleem van begrip tijdens het eerdere interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald. Wat betreft het ontbreken van overlijdensakten of andere stukken uit Marokko, wijst verzoeker erop dat volgens artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347 verklaringen zelf deel uitmaken van de relevante elementen en dat hij zich bovendien in administratieve detentie bevindt. Hij behoudt zich het recht voor om bijkomende stukken neer te leggen die in het volledige en e*x nunc* onderzoek in beroep kunnen worden betrokken. Verzoeker erkent dat de eerdere Duitse asielprocedure en de laattijdige

Belgische beschermingsaanvraag zijn algemene geloofwaardigheid kunnen beïnvloeden maar wijst erop dat het criterium blijft of er, op basis van alle actuele elementen, een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij bij terugkeer vervolging of ernstige schade zal ondervinden. Voor zover de verwerende partij geen verband aanneemt met een vervolgingsgrond uit het Vluchtelingenverdrag, diende minstens afzonderlijk te worden onderzocht of de gestelde doodsbedreigingen door familieleden, indien zij aannemelijk wordt bevonden en indien effectieve bescherming in Marokko ontbreekt, een reëel risico kunnen vormen op ernstige schade in de zin van artikel 15, punt b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Minstens bestaat er volgens hem nood aan een hernieuwde beoordeling waarbij de 's*ur-place*' aard van de vrees, de tegenstrijdigheden in hun persoonlijke context, de specifieke inhoud van de terugkeerbedreiging, de mogelijkheid van bescherming tegen de betrokken familieleden en het individuele risico onder artikel 15, punt b) (van de Verordening (EU) 2024/1347) uitdrukkelijk worden onderzocht.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen, en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de verwerende partij voor een nieuwe, volledige en individuele beoordeling van de aangevoerde vrees.

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2. Beoordeling van het beroep

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Marokko, terug te willen keren uit vrees te worden gedood door zijn maternale tante en neven, alsook andere familieleden en buurtbewoners, die het hem kwalijk zouden nemen dat hij niet aanwezig was toen zijn ouderlijk huis in Casablanca instortte en zijn ouders daarbij om het leven kwamen. Daarnaast geeft hij aan dat hij niemand meer heeft in Marokko.

2.2.4. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4.1. In de bestreden beslissing wordt daartoe op goede gronden gemotiveerd dat (i) verzoekers relaas een groot gebrek aan logica vertoont, nu het geen steek houdt dat hij pas in november 2023 door zijn tante voor het eerst zou zijn gecontacteerd over de situatie van zijn ouders, die volgens zijn laatste verklaring al sinds 2020 gestorven waren, (ii) ook het motief achter de bedreigingen van zijn tante en andere familieleden bedenkelijk is, (iii) zijn verklaringen over de dood van zijn ouders tegenstrijdig en niet onderbouwd zijn, (iv) hij in de loop van zijn asielprocedure verschillende namen opgaf voor zijn ouders, (v) het laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming in België klemt met het bestaan van een werkelijke vrees bij terugkeer naar Marokko, (vi) het feit dat verzoeker in totaal vijf keer werd onderschept door de politie in

België tussen november 2025 en mei 2026 maar geen van deze gelegenheden aangreep om de vrees voor zijn familieleden kenbaar te maken, opnieuw aantoont dat hier in werkelijkheid geen sprake van is, en (vii) nu geen geloof kan worden gehecht aan de dood van zijn ouders op de manier die hij beschreef en aan zijn problemen met zijn andere familieleden, evenmin kan worden aangenomen dat hij niemand meer zou hebben in Marokko.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft

2.2.4.2. Verzoeker betwist niet dat het late tijdstip waarop hij in België om internationale bescherming heeft verzocht alsook het feit dat hij bij eerdere politiecontacten in België geen vrees ten aanzien van zijn land van herkomst kenbaar maakte van aard zijn zijn algemene geloofwaardigheid te schaden, doch benadrukt dat dit de verwerende partij niet ontslaat van haar plicht om een concrete beoordeling te maken van het risico bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij blijft evenwel in gebreke concreet aan te tonen dat de verwerende partij zou hebben nagelaten zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij stelt te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst op individuele, objectieve en concrete wijze te beoordelen. Evenmin toont hij aan dat daarbij het criterium of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij bij terugkeer vervolging of ernstige schade zal ondervinden, niet zou zijn gehanteerd.

2.2.4.3. De Raad merkt op dat nergens in de motieven van de betreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker Marokko in 2013 om economische en persoonlijke redenen verliet en toen geen vervolgingsproblemen kende, laat staan dat hieraan "*aanzienlijk gewicht*" zou worden toegekend, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert. Het gegeven dat de hoofdreden waarom verzoeker thans stelt niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst voortvloeit uit gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat hij zijn land van herkomst reeds had verlaten, zoals bedoeld in artikel 5, lid 1, punt a) van de Verordening (EU) 2024/1347, wordt op zich niet betwist. Wel wordt betwist dat deze gebeurtenissen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan zoals verzoeker ze beschrijft en dat zij bijgevolg aanleiding hebben gegeven tot een gegronde vrees bij terugkeer.

Zo kan vooreerst in navolging van de adjunct-commissaris worden gewezen op het feit dat verzoekers relaas een groot gebrek aan logica vertoont. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden toe als volgt: "*Zo houdt het al weinig steek dat uw tante u in november 2023, toen u in Duitsland was, de eerste en enige keer contacteerde over de situatie van uw ouders. Volgens uw laatste verklaring waren uw ouders immers al sinds 2020 gestorven (CGVS p.15; zie ook infra). Er kan dan ook niet worden ingezien dat deze tante, dan wel een ander familielid, u niet eerder hiervan ingelicht. Dat u gedurende jaren niet op de hoogte was, is niet geloofwaardig. U beschreef immers dat u sinds uw vertrek uit Marokko dagelijks in contact stond met uw moeder (voor haar dood) (CGVS p.13-14), waardoor mag worden verondersteld dat ook uw andere familieleden uw contactgegevens hadden. Dat uw tante pas in 2023 aan uw nummer was geraakt, door toedoen van uw beste vriend uit dezelfde buurt die vanuit Duitsland was teruggereisd naar Marokko (CGVS p.7), is niet aannemelijk. Opvallend is ook dat u aangeeft dat ook deze vriend, net zoals uw familie, u wilde vermoorden toen hij het slechte nieuws over uw ouders vernam (CGVS p.7). Als hij ook uit uw buurt afkomstig was, mag echter worden verwacht dat u al veel eerder, kort na de feiten, via hem (en zijn lokale familieleden of kennissen) had vernomen dat uw ouders overleden waren. Los daarvan had u ook zelf van hieruit contact kunnen opnemen met familie of kennissen uit de buurt, al dan niet via-via. Zeker als u uw moeder plotseling niet meer hoorde terwijl er eerder dagelijks contact tussen jullie was. Ook had u op dat moment nog geen weet van de zogezegde houding en bedreigingen van uw familieleden. Uw uitleg hierbij, namelijk dat u geen bekenden uit de buurt kon contacteren omdat u alleen over uw moeders nummer beschikte en u 'niet kon spreken met mensen' (CGVS p.15-16), is vaag en kan niet overtuigen.*"

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen en bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier en van aard zijn de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en vrees ernstig te schaden, te weerleggen of hiervoor een aannemelijke uitleg te bieden, zoals nochtans van hem mag worden verwacht. Derhalve blijft het motief van de bestreden beslissing dat verzoekers relaas niet logisch is onverminderd overeind en wordt het door de Raad overgenomen.

Verder kan het geheel niet overtuigen dat verzoekers tante en andere familieleden verzoeker verantwoordelijk houden voor het overlijden van zijn ouders en hem om die reden met de dood hebben bedreigd. Zoals de adjunct-commissaris terecht opmerkt in de bestreden beslissing, bevond verzoeker zich

ten tijde van de feiten in Europa en was hij daarbij niet betrokken en blijkt uit zijn verklaringen bovendien dat hij na zijn vertrek uit Marokko geregeld contact had met zijn ouders en hen financieel steunde, waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij zijn ouders aan het lot overgelaten had (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14, 15). Te dezen kan verzoeker er niet mee volstaan in zijn verzoekschrift tegen te werpen dat een actor van vervolging of ernstige schade zijn verwijt niet rationeel of juridisch terecht dient te formuleren. De overweging dat het niet logisch is dat verzoekers familie hem zou verwijten verantwoordelijk te zijn voor de dood van zijn ouders, waaraan hij geen deel heeft, en hem om die reden met de dood zou bedreigen, is wel degelijk van aard de geloofwaardigheid van deze bedreigingen op de helling te plaatsen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is de door hem aangevoerde feiten concreet aannemelijk te maken en de inconsistenties in zijn verklaringen waarop met reden gewezen wordt in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, waartoe hij in gebreke blijft.

Tevens dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de dood van zijn ouders, nochtans de aanleiding voor de vermeende bedreigingen vanwege zijn familie, niet kunnen overtuigen om redenen die als volgt in de bestreden beslissing worden toegelicht:
"*Zo beweerde u tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw ouders niet in 2020 maar in 2023 zijn omgekomen in hun huis (verklaring DVZ, vraag 13). In het begin van uw persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat dit één of twee jaar na uw vertrek plaatsvond (CGVS p.6), wat zou overeenkomen met 2014 of 2015. Ook verklaarde u aanvankelijk dat uw ouderlijk huis gesloopt oftewel kapot gemaakt werd (CGVS p.6), hetgeen wijst op het toedoen van andere personen, terwijl u op een later moment aangaf dat het gebouw door ouderdom en weersomstandigheden uit zichzelf was ingestort (CGVS p.15). Dergelijke wisselende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Het valt overigens op dat u geen andere personen uit de wijk kunt opnoemen die bij deze ramp omkwamen, hoewel het er volgens u 'zo veel' waren (CGVS p.16). Gevraagd of de lichamen van uw ouders werden aangetroffen door de autoriteiten, antwoordde u van niet. Uw tante had dat zo gezegd (CGVS p.16). Echter mag worden verwacht dat u, in geval van dergelijk nieuws, zelf zou proberen om meer te weten te komen bijvoorbeeld door te informeren bij andere wijkbewoners of de lokale overheid. Dit heeft u naar eigen zeggen ook niet gedaan (CGVS p.16). Gevraagd naar geschreven bewijs over de dood van uw ouders, zoals een overlijdensakte of documenten van de gemeente, ketste u onmiddellijk de vraag af (CGVS p.16-17) en diende u uiteindelijk geen enkel stuk in. Uw verklaringen zijn met andere woorden niet alleen inconsistent en vaag, maar ook niet onderbouwd.*
Het CGVS merkt in dezer ook op dat u in de loop van uw asielprocedure verschillende namen opgaf voor uw ouders. Voor de DVZ verklaarde u dat uw vader [H.] heette en uw moeder [H.] (verklaring DVZ, vraag 13). Op uw persoonlijk onderhoud zei u echter aanvankelijk dat uw vader [M.Z.] heette en uw moeder [K.H.] (CGVS p.14). Onmiddellijk daarna zei u dan weer dat uw vader [A.A.] heette (CGVS p.15). U op een ander moment gevraagd naar de naam van de tante die u bedreigde, meende u dat zij ook [K.] heette (CGVS p.7). Dit raakt echter kant noch wal, daar het hier zou gaan om uw maternale tante. Logischerwijze zal zij niet dezelfde naam dragen als haar zus / uw moeder. Dat u over al deze elementaire zaken niet consistent bent, wijst opnieuw op het bedrieglijke karakter van uw relaas. Het argument dat u de tolk bij DVZ niet goed begreep (CGVS p.15), gaat hier niet op. Het feit dat er in uw antwoord wel degelijk namen genoteerd werden en de naam van uw moeder wél dezelfde was als degene die u later verklaarde, toont aan dat u de vraag van de DVZ-ambtenaar wel degelijk had verstaan. Dat u bij de betreffende vraag sprak over de instorting van het huis, wijst er eveneens op dat u begreep dat er op uw ouders werd gealludeerd (verklaring DVZ, vraag 13)."

Nog daargelaten dat bovenstaande pertinente vaststellingen niet louter tegenstrijdigheden over de datum van het overlijden van zijn ouders en hun namen betreffen, kan verzoeker ter verklaring of verschoning daarvan niet volstaan met een verwijzing naar zijn persoonlijke context. Zelfs indien rekening wordt gehouden met verzoekers minderjarigheid op het moment van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, zijn beperkte scholingsgraad en zijn jarenlange verblijf buiten zijn land van herkomst, mag van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorheen de procedure ter verkrijging van internationale bescherming coherente verklaringen aflegt over het jaar waarin zijn ouders overleden zijn en hun namen. Ook verzoekers vermeende slapeloosheid ten tijde van het persoonlijk onderhoud en de cognitieve blokkering die naar eigen zeggen optreedt wanneer hij denkt aan zijn ouders en wat er met hen gebeurde, doch ter staving waarvan hij geen enkel medisch of psychologisch attest heeft neergelegd, bieden geen toereikende verklaring of verschoning voor zijn onvermogen de namen en sterfdata van zijn ouders correct weer te geven doorheen de procedure. Verder acht de Raad het net zo min als de adjunct-commissaris aannemelijk dat de tante die verzoeker zou hebben bedreigd dezelfde naam zou dragen als haar zus, verzoekers moeder. Volgens verzoeker betreft dit een veronderstelling die "*zonder nadere verificatie niet voldoende [is] om een relaas als bedrieglijk te kwalificeren*". Verzoeker kan zich er evenwel niet mee vergenoegen de op hem rustende verantwoordelijkheid om de feiten waarop hij zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming concreet aannemelijk te maken, af te schuiven op de verwerende partij. Uit het feit dat het dossier verschillende Arabische namen en transcripties bevat, kan op zich niet blijken dat bepaalde namen niet correct zouden zijn weergegeven of verkeerd getranscribeerd. Door verder louter te volharden dat er zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken een begripsprobleem voordeed, weerlegt verzoeker geenszins dat hij de vraag naar de

namen van zijn ouders klaarblijkelijk had begrepen, zoals in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing concreet en terecht wordt toegelicht. Bovendien neemt dit de overige inconsistenties, met name tussen verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet weg, zoals verzoeker overigens zelf erkent.

2.2.4.4. Daargelaten de redenen waarom verzoeker geen enkel stuk neerlegt ter staving van de dood van zijn ouders, waardoor zijn verklaringen in dit verband hoe dan ook loutere beweringen blijven, acht de Raad het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde bevindingen voldoende determinerend om geen geloof te hechten aan de dood van verzoekers ouders in de door hem geschetste omstandigheden en aan de daaruit voortvloeiende problemen met zijn familie. Hierdoor kan evenmin aangenomen worden dat verzoeker niemand meer zou hebben in Marokko. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 15, punten a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 3, punten 2) en 6) *juncto* artikel 15, punten a) en b) van deze Verordening kan worden toegekend.

2.2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 15, punt c) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitvoerig werd gehoord door de verwerende partij overeenkomstig artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1348. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1348 of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet blijken.

2.2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel enkel dan is geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden aangenomen.

2.2.8. Verder toont verzoeker niet aan, en kan evenmin blijken, dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft om overeenkomstig het bepaalde in artikel 39 van de Verordening (EU) 2024/1348 te handelen, waardoor de aangevoerde schending van dit artikel niet kan worden aangenomen. De verwerende partij heeft na een onderzoek van alle relevante door verzoeker verstrekte elementen zoals bedoeld in artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347 terdege vastgesteld dat verzoeker niet voor erkenning als vluchteling noch voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier kan niet blijken, en verzoeker toont evenmin aan, dat dit onderzoek niet voldoet aan de vereisten van artikel 34 van de Verordening (EU) 2024/1348, zoals voorgeschreven door artikel 4, lid 3 van de Verordening (EU) 2024/1347. Een schending van artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347 kan niet blijken. Verder is de aangevoerde schending van de artikelen 5, 6 en 7 van die Verordening niet dienstig, nu aan de feiten waarop verzoekers vrees voor vervolging of het reële risico op het lijden van ernstige schade gegrond zijn geen geloof wordt gehecht.

2.2.9. In de bestreden beslissing worden meerdere elementen aangehaald die rechtvaardigen dat *in casu* een versnelde procedure werd toegepast overeenkomstig artikel 42, lid 1 van de Verordening (EU) 2024/1348. Noch deze elementen, noch de rechtmatigheid van de daarop gebaseerde toepassing van een

versnelde procedure worden in het verzoekschrift betwist. Aldus kan niet blijken dat *in casu* ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet *juncto* art. 39, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1348 door het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te verklaren.

2.2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 2.60, § 2 van de RvV-wet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. WILLAERT